

Osudové setkání

Kristýna Kiliková (3. místo v I. kategorii)

Automobil jede z Ostravy do Zlína průměrnou rychlostí 70 km za hodinu. Automobil ze Zlína jede do Ostravy průměrnou rychlostí 50 km za hodinu. Cesta je dlouhá 99 km. Kde se auta setkají?

Jmenuje se Petr. Žije v Ostravě a jede do Zlína pokračovat ve svém studiu. Možná tam najde i práci. Jeho život je celkem prázdný a přeje si, aby potkal někoho, s kým by mohl strávit celý svůj život. Spěchá a potají doufá, že právě ve Zlíně se splní jeho očekávání.

Jmenuje se Alice. Žije odmalicka ve Zlíně a zrovna dnes se jí naskytla příležitost, která jí umožňovala práci v Ostravě, třetím největším městě České republiky, a tím začít nový život. Přesto potají doufala, že tenhle krok by nikdy nemusela udělat, kdyby k ní byl život trochu vstřícnější. Očekávala tedy od Ostravy nějakou životní změnu.

Alice se do Ostravy příliš netěší, spíše ji trápí, že musí opustit svou rodinu kvůli práci. Své rozhodnutí promýšlela mnohokrát, ale ví, že se to nedá změnit. Doufá, že si v Ostravě najde nějaké nové přátele a možná, ale pouze možná potká někoho, kdo ji bude milovat. Ale podvědomě ví, že si jenom namlouvá nemožné a že nic takového se jí nemůže stát. Nikdy se jí nic takového nestalo. A tak pomalu s podobnými myšlenkami pokračovala v jízdě. Možná by do Ostravy dojela bez setkání s Petrem, mladíkem, který jel stejnou cestou jako ona, ale z motoru auta se začal valit dým. Naštěstí projížděla obcí Bystřička a zastavila u místní čerpací stanice.

Petr se nemohl dočkat chvíle, kdy konečně dorazí do Zlína, bohužel samou radostí zapomněl doplnit nádrž auta. Byl právě v obci Bystřička, kde zahlédl čerpací stanici, zastavil u ní, aby dotankoval. Po zaplacení, když už byl na odjezdu, všiml si slečny stojící nad svým autem. Bezmocně hleděla do motoru a přemýšlela, proč vůz odmítl pokračovat v cestě. Petr se v autech trochu vyznal díky svému otci, a tak se rozhodl slečně pomoci. Ona jeho pomoc s radostí přijala, protože netušila, co si má se svým vozem počít. „Děkuji Vám mockrát, bez Vás bych si už opravdu nevěděla rady. Mohu Vás pozvat na kafe? Ach ano, ještě jsem se ani nepředstavila! Jmenuji se Alice a Vy?“ „Petr. Alice, to je velice pěkné jméno.“ Petr se na Alici usmál. „Ale na to kafe mě opravdu nemusíte zvat, tohle byla maličkost.“ „Kdepak!“ odpověděla Alice. „Nějak se Vám musím odvděčit.“ Poseděli nad kávou, vyprávěli o sobě, smáli se, spřátelili se. Přeskočila mezi nimi jiskra. Za ten den už byli více než jenom přátelé.

Pověděli si o svých cestách. Když se Alice dozvěděla, že Petr chce žít ve Zlíně, nemohla tomu uvěřit. Mohla se vrátit zpátky do svého rodného města s někým, kdo jí byl velice sympatický. To bylo něco jako splněný sen. Dozvěděli se o sobě mnoho, vyměnili si adresy i telefony a slíbili si, že se znova setkají. Ten slib splnili. Cítili se spolu šťastni. Byli si souzeni, jak se říká. Nebyla to pouhá náhoda. Náhody neexistují. To vše se mohlo stát jen díky tomu, že když auto vyjede z bodu A rychlostí 70 km za hodinu a druhé z bodu B rychlostí 50 km za hodinu, víme, kde se potkají...